

върху него, които сж подъ властѣта на Турция, Гръция, Черна-Гора, Сърбия и Румѣния. „И тѣй задружното дѣйствиѣ на Балканскитѣ народи“, казва Г-нъ М. С. Пирочанецъ, „би създадо за консервативната Европа сигурна точка, отъ която тя би можла успѣшно да работи за обезпечениѣ мирѣтъ на Истокъ, защото макаръ тя днесъ и да не намира смѣтка да гарантира въ данния случай неутралностѣта на отдѣлнитѣ Балкански държави, въ нейния интересъ би било да вземе подъ своя защита неутралностѣта на цѣлия Балкански Полуостровъ, ала за това пакъ е пуждно прѣдварително споразумѣниѣ на Балканскитѣ държави. Това споразумѣниѣ покрай туй би затворило по-ярко вратата и на влиянията на Руссия и Австрия въ тѣзи страни, а на самитѣ Балкански народи би дало възможностъ щото всичката си работа да посвѣтятъ за напрѣдка на културата и благосъстояниѣто“.¹⁾

IV. — Голѣмата заплѣтеностъ на въпроса за Балкански съюзъ и нашата подготовка за неговото рѣшение.

Балканския съюзъ, както казахме, е въпросъ твърдѣ сложенъ, твърдѣ заплѣтенъ; той се прѣдставлява съ грамадни затруднения на тогосъ, който би се заелъ за неговото рѣшение, макаръ и да би ималъ въ себѣ си и всичкитѣ условия потрѣбни за рѣшениѣто. При все това, въ тѣзи нѣколко години които сж задъ насъ вече, могло е да се забѣлѣжи какъ и званни и незванни, а най-много тѣзи послѣднитѣ, захванахъ да говорятъ по тоя въпросъ и да прѣдлагатъ начини за рѣшениѣто му. Това е едно явление по-вече, измѣжду многото у насъ, което свидѣтелствува какъ ний въпроситѣ, които по нѣкога испѣкватъ прѣдъ насъ, не умѣемъ добрѣ да схванемъ още, а вече наченвами за тѣхъ да расправяме и да ги рѣшаваме. Защото наистина, на грамадно мнозинство измѣжду онѣзи, които у насъ до седа сж говорили и писали за Балканския Съюзъ, не е познатъ нито единъ отъ элементитѣ, които съставляватъ тоя въпросъ. Поради това и относително тоя въпросъ, както и за много други, у насъ само сж декламирали, и съ толкозъ по-голѣмъ огънь, колкото по-малко сж го познавали. Ала самитѣ голи

¹⁾ Мѣждународното положение на Сърбия, стр. 35—36.